

SZÁM.

be. Iga
legyen a
lapjai a
ellősségbe
tam ketté
ahogy ki-
veszett.
Eugenia.
a dolgok.
a kiadók
Nehány
L.-ban
al s nem
A másola-
üdvözet
Fraytler
állalkoz-
helyeket
ak adom
amint re-
zlóm. —
gi levélke
Munkács-
ingholz
vannak
a bekül-
g; csak
A pénzt
a rendel-
k gyara-
Fülöp.
lyzásod-
én is. —
szönetet
veledbe
Mariska.
g szeret-
Reusz
uj szín-

Rusz-
javára :

tatva a

s adu-
ácsi.

un-épület
n.

KIS LAP

JÓTÉKONY ILUSKA. (Lásd a 96. lapon.)

XXXIII. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. augusztus 7-én.

A GARABONCZÁS NÖVENDEKEK.

— Elbeszélés több képpel. —

(Folytatás.)

DINI és Aranka zavartan és bá-mészan hallgatták ezt, de különösen Dini szinte elvörösödött bossúságában. Már megint megbukott egy furfangos terve... azt mondta volt Arankának, hogy rászedi a nevelőnőt, a ki fel fog kapaszkodni a korlátra s ott fog állni, míg Dini hatvanig olvas és aztán megmondja, hogy csak bolonddá tartotta, most már leszállhat; de ime Malvina kisasszony most már Laurával együtt perczekig állanak ott s igazán gyönyörködnek; most már nem állhat elő Dini azzal, hogy csak meg akarta bosszantani Malvina kisasszonyt, nem hinnék el neki, még nevetnének az ügyetlen beszéden. A mint a két nagy leány leszállt, Dini félig kíváncsian, félig bosszankodva kérdé:

— Malvina kisasszony... talán valami kis ördöge vagy boszorkány-mestersége van, hogy kitalálja, amit más gondol?

— Meglehet, felelé a nevelőnő mosolyogva. Tudok egy bűvös varázsigét, mely minden bajból kiségit.

— Oh, persze! Az csak mesébe való, én pedig nem vagyok olyan kis gyermek, hogy ilyesmit elbigyek...

— Ám ne hidd. Én sem akartam hinni s egészen véletlenül jutottam hozzá. Mikor atyám már súlyos beteg volt, egyszer valami idegen nyelven íratott velem valamit és akkor ő iratta le velem azt a varázsigét, azt mondva, hogy aki ezt tudja, az kulcsot bir nagy-nagy kincsek-

hez; csak egyik kulcs ez, de már ez az egy is nagyon hasznos.

— No, már szeretném tudai, ha valahova becsuknak, ez a bűvös kulcs kinyitná-e az ajtót?

— Meglehet.

— Én bizony nem hiszem. De mégis szeretném hallani ezt a varázsigét.

— Elmondhatom, mert úgy sem tanulod el tőlem, nagyon nehéz. Így szól:

»Acus, arcus, artus, lacus,
Partus, pecu, specus, tribus.«

— Oh, én már tudom, kiáltá Aranka. Ákos árkos lakos partos...

— Nem úgy volt, szólta Dini. Más-kép hangzott... de az csak bolondság, nem jelent semmit, nem értek belőle egy szót sem.

— Meghiszem azt, szólta komolyan a nevelőnő. Én sem egykönnyen tanultam meg s előre tudtam, hogy ti el nem tanuljátok tőlem, azért elárulhatom.

— Ha még egyszer elmondaná, én mindjárt tudnám.

— Elmondom akár kétszer is... vagy ha akarod, leírom. Van nálam egy kis jegyzőkönyvecske... ide írom... így ni... ezt a lapot kiszakítom... fogd... majd megvállik, boldogulsz-e vele?

Dini zsebre dugta a papírszeletet s nem igen tudta, higy-e vagy sem ebben a furcsaságban. Aztán ilyenformát gondolt:

— Alkalmasint észrevette, hogy meg akartam tréfálni s most ő akar bolonddá tenni. De mindjárt kifogok én rajta úgy, hogy mindenkorra végeztünk egymással.

Ezalatt odább sétálva a korlát mellett, kapuhoz értek s bementek az elzárt

területre. Ott épen a Dallos ur egyik majorsága volt, mindenféle pajtákkal, Dini és Aranka előre siettek és megint nagyon sugdostak, aztán bementek az egyik pajta nyitott ajtaján. Nehány percz mulva Aranka nagy sietve jött ki.

— Malvina kisasszony, jöjjön csak oda be... egy szegény kis czicza fekszik ott, Dini azt mondja, hogy a lába el van törve... talán segít rajta a varázsigével.

A nevelőnő azonnal bement, míg Aranka kint maradt és Laurával lassan visszafelé indult. Malvina kisasszony, a mint a pajta küszöbére ért, egy pillanatra megállt és elmosolyodott. Aztán egyik sarok felé ment, a hol Dini guggolt. De alighogy odaért, Dini fölugrott, kirohant és becapva az ajtót, kívülről elrepszelt.

Aztán egy hasadékon diadalmasan kiáltá:

— Nincs ám ott semmiféle beteg czicza, hanem most végre megfogtam Malvina kisasszonyt és addig ki nem szabadul, míg meg nem ígér nekem egy pár dolgot.

— Mi az?

— Először is, hogy nekem nem fog leczkét adni.

— Azt nem ígérem.

— Nem? Majd meglátjuk. Akkor itt marad becsukva és utoljára is megígéri. És még azt is meg kell ígérnie, hogy erről semmit sem szól apának.

— Semmit sem ígérek.

— Nem? Akkor hát itt marad éjszakára.

— Jól van. Acus, arcus...

— Oh, azt hiszi, hogy az a varázsige kiszabadítja?

— Azt.

Dini nagyot nevetett, mert nem hitte; de azért ez a terv sem úgy ment, amint ő gondolta. Arra számított, hogy Malvina kisasszony mindjárt megijed. De nem ijedt meg. Talán fufangra gondol. No, majd megijed, ha tapasztalja, hogy csakugyan fogva marad. Dini tehát hangoz dalolással elszaladt Laura és Aranka után, kik már jó messzire haladtak.

— Malvina kisasszony hol van? kérde Laura. Menj vissza hozzá és mondd neki, hogy már megyünk haza, sötétedik, hagyja ott azt a beteg macskát.

Dini különben is vissza akart oda térni. Ujra az ajtó hasadékhöz ment s beszólt:

— Laura és Aranka már haza mentek, most ketten vagyunk itt, tehát kössük meg az alkut.

Semmi választ sem kapott. Hangosabban folytatá:

— A testvéreimet rá fogom birni, hogy tanuljanak, ha engemet szabadon hagy.

Semmi válasz.

— Oh, rajtam ki nem fog a hallgatással. Amit én eltökéltem, azt meg is teszem. Nem is valami nagy dolgot kívánok. Malvina kisasszony azt mondhatja apácskámnak, hogy nem bir velem, küldjenek a városba iskolába.

De Malvina kisasszony mégsem felelt s a pajtában mély csönd uralkodott. Dini türelmetlenné lett, mert már úgy mégis bajos alkudozni, ha a másik fél egy árva szót sem szól. Dini még egyszer próbált szerencsét.

— Azt hiszi, hogy nem merem itt becsukva hagyni, ugy-e? De igenis merem és ha rögtön nem felel, haza megyek.

Ezt is hiába mondta, nem kapott választ. Most már ugyancsak meg volt akadva, hogy mit tegyen. Megindult, hogy csakugyan elmegy, de megint csak visszatért. Eszébe jutott, hogy otthon fel fog tűnni a nevelőnő elmaradása, Laura tudja, hova ment be, ott fogják keresni, kiszabadítják s akkor ő csufot vall, semmit sem ért el és még nevetni is fogják, hogy megbukott a fortélyával. Szörnyen bosszankodott, de aztán ilyenformát gondolt:

— Jobb lesz most úgy mutatni, mintha nagylelkű volnék. Kieresztem. Majd mást gondolok.

Kinyitotta az ajtót. De ekkor bámult csak nagyot — a pajta üres volt. Hiába kutatta ki minden zugát, Malvina kisasszony eltűnt a csukott ajtó daczára.

— Hát csakugyan volna valami boszorkányos mestersége! kiáltá Dini hüledezve. De hisz az lehetetlen... itt közel nincs senki, aki kibocsáthatta volna, az a varázsige csak mese... itt kell lennie!

Ujra meg újra összekutatott minden zugot, de hiába, a nevelőnő eltűnt. Dini kénytelen volt abbahagyni a hiába való keresést, mert már alaposan meggyőződött, hogy Malvina kisasszony nincs ott. Valami csodálatos, megfoghatatlan módon ugyan, de kifogott rajta; Dini nem tagadhatta, hogy újra vereséget szenvedett.

Megindult hazafelé s mikor utolérte Laurát és Arankát, ugyancsak zavarba

jött, mert Laura persze mindjárt kérdezte, hol késik a nevelőnő oly sokáig?

— Talán még mindig ott bajlódik azzal a beteg macskával?

— Dehogy! Nincs már ott.

— Akkor hát mért nem jön?

— Hát... hát... mit tudom én?

Bizonyosan más uton megy haza.

Aranka azonban titkon olyformán pislantgatott Dinire, mint aki érti, hányadán van a dolog. Sugva mondá:

— Ott hagyta becsukva éjszakára, ugy-e? Jaj de jó lesz!

— Mondom, hogy nincs ott, felelé Dini kedvetlenül.

— Akkor hát megint te engedté, kieresztetted?

— Nem eresztettem ki.

— De hát mi történt? Egy esőppet sem értem.

— Nem is szükséges... én sem értem... És ne faggass tovább.

Ezzel hirtelen előre szaladt és elővette zsebéből azt a kis papírszeletet, melyre a nevelőnő azokat a bűvös szavakat írta. Hátha mégis van benne valami... Ha csakugyan a varázsige szabaddította ki? Leírta neki, mert azt hiszi, hogy ő nem képes azt megtanulni... most azért is megtanulja... elolvassa ötvenszer és mire hazaér, tudni fogja. Csak az a kérdés, lesz-e még alkalma elmondani Malvina kisasszony előtt... mert ki tudja, hová lett? Hátha végkép eltűnt.

Még talán soha sem látták Dinit oly csöndesen, elgondolkozva hazatérni. Nem rohant, nem kergetőzött a szembe jövő házőrző kutyával, nem is a kerítésen mászott át, hanem szépen rendesen a kapun

ment be. Akárki is észrevehette volna, hogy Dini nagyon meg van akadva és zavarodva.

Nem is csoda, mikor szépen kifőzött

terve annyira megbukott. Becsukta a pajtába Malvina kisasszonyt, mert biztos hitte, hogy így rákényszeríti az alkura, meg fog szabadulni a leczkétől; de most

ÉN GYŐZTELEK LE. (Lásd a 88. lapon.)

már csak még nagyobb a baja, mert nem tudja, mi történt? Hátha valami szerencsétlenség érte Malvina kisasszonyt? De mikép? Talán valami titkos pinczelyuk

van ott a pajtában és beleesett? Hanem akkor jajgatott volna... Az egész dolog nagyon kellemetlen, nagyon csodálatos.

— Már igazán nem lehet vele ki-

kötni...az ember csak maga magát bosszantja meg.

Igy töprenkedve lépett be a házba. Amint a Czilike szobája előtt haladt el, szinte megdöbbenve állt meg, mert a félig nyitott ajtón át jól hallotta, amint egy ismert hang így szólt:

— Csak aludjál, kedveském. Pár nap múlva már annyira jobban leszel, hogy te is velünk fogsz jöhetni sétálni.

Dini berontott a szobába és ámulva állt meg az ajtónál. Czilike ágya mellett ott ült Malvina kisasszony, egészen nyugodtan, vidáman, mint akivel semmi rendkívüli dolog sem történt. Kalapját, keztyűjét már letette volt, látszott, hogy jó ideje itthon van. Mosolyogva szólt:

— Te vagy, Dini? Ugyancsak lassan jöttetek haza felé. Azt hittem, hogy már itthon foglak találni.

Dini hamarjában nem is tudta, mit mondjon.

— De hát hogy szabadult ki onnan? pattant ki végre.

— Hja, Dinikém, a varázsige! Tudod, a varázsige! szólt a nevelőnő nevetve.

— De azt én nem tudom elhinni! Nem értem...

— Nem érted? Ezt hiszem. De most nem mondhatok többet. Hanem ha épen kíváncsi vagy, holnap majd beszélhetünk róla.

Persze hogy kíváncsi volt Dini, alig tudott aludni az éjjel s százféle módon is próbálta megmagyarázni a csodát, de nem sikerült. Alig várta a reggelt és míg más-kor futott a nevelőnő elöl, most ő leste, mikor lehet már vele együtt. Végre meg-

jött ennek is az ideje s Dini türelmetlenül mondá:

— Megigérte, hogy megmagyarázza azt a tegnapi furcsa esetet...

— Tévedsz. Nem azt ígértem, csak azt, hogy beszélni fogunk róla. Csakhogy ezzel együtt még sok másról is, mert most meg én akarok veled szépen megalkudni, ámbár nem csuklak be üres pajtába, hogy ott patkányok közt töltsd az éjt.

— Én... én nem akartam ott hagyni...csak arra akartam kényszeríteni, hogy megigérje, a mit kívánok.

— Azt semmikép sem tettem volna. Mondtam már neked, hogy katona leánya vagyok s nem szoktam megijedni.

— Én is katona leszek és én sem fogok semmitől megijedni.

— Majd meglátjuk. A ki vitéz katona, lovagias, derék férfi akar lenni, annak sok egyébre is van szüksége, nem csupán bátorságra. Így például a derék hős soha sem követ el nők ellen durvaságot.

Dini fülig pirult. Alapjában nemes és derék fiu volt ő és nagyon érezte, hogy a mit elkövetett, az bizony durva, illetlen csíny volt. De még megpróbálta, hogy mentegesse.

— Én... én nem akartam durvasággal sérteni...Hanem a katonák közt is szokás a hadi csel... sokszor fortélyt használnak, hogy győzzenek...hát én is csak azt akartam.

— Jól van, tehát megengedjük egymásnak a hadi csel. De azt is ígéred-e, hogy ha téged hadicsellel legyőznek, akkor megvallod, hogy le vagy győzve és megteszed, amit megfogadtál?

— Hogyne? felelé Dini büszkén. Én mindig megtartom a szavamat.

— Számitok reá. Akkor tehát mondok neked egy kis mesét. De először még arról a varázsigéről kell beszélnünk.

— Oh, az az »acus, arcus«? Nem olyan nagy dolog az. Én már tudom egészen jól, de bizony hiába akartam vele zárt ajtón keresztül jutni.

— Talán mégsem tudod jól.

— De igen is.

És csakugyan hibátlanul elmondta az egészet.

— Valóban megtanultad. Jó emlékező tehetséged van, ezt örömmel látom; hasznát fogjuk venni.

— Igen, de én nem vettem hasznát annak a bolondos varázsigének. Igazam volt, hogy nem hittem benne. Nem nyit az föl semmiféle zárt.

— Dehogy nem. Mindjárt meglátjuk, csak előbb hallgasd végig az én mesémet.

— Azt szívesen hallgatom, szeretem a szép mesét.

— No's tehát, — hol volt, hol nem volt, egyszer valahol volt egy fiatal vitéz. Nemes szívé, bátor vitéz volt, de emellett nagyon garázda és rakoncátlan. Ez a vitéz egyszer megfogadott valamit, amit nem szeretett volna beváltani. Attól azonban nem is félt, hogy rákerül a sor, mert elbizakodott erejében, megvetette ellenfelét és dicsekedve emlegette, hogy a párbajban őt lehetetlen legyőzni. Ellenfele nem szólt semmit, nem dicsekedett, hanem csak arra törekedett, hogy legyőzze a rakoncátlan vitézt, számitva arra, hogy

a vitéz ekkor becsületesen be fogja váltani fogadalmát.

— De mi volt a fogadalom és miért viaskodtak? Még nem mondta.

— A fiatal vitéz azt fogadta meg, hogy legyőzöttnek fogja magát vallani, ha ellenfelének valamiképp sikerülne egy kicsike kulcsot becsusztatni az ő, a fiatal vitéz mellére.

— Akkor nagyon vigyáznia kellett, hogy közel ne ereszsze magához az ellenfelét. És mi volt a győzelem jutalmául kitűzve?

— Az, hogy a rakoncátlan vitéz azontul engedelmeskedni fog annak, akit ellenfelének tekintett s akit azontul jó barátjának kell tekintenie.

Dini gyanakodva kezdett a nevelőnőre nézni. Mintha sejtett volna valamit. De aztán büszkén mondá:

— Csakhogy a vitéz jól vigyázott ám, ugy-e, és a kulcsot nem sikerült hozzája csempészni.

— De igen, sikerült, annyira, hogy a legyőzött nem is szabadulhat tőle, nála marad, akár akarja, akár nem.

— Hm! De hát hogy történhetett az? Az ellenfél bizonyosan cselet használt, hogy hozzá férhessen.

— Természetesen. Épen most mondtad, hogy a hadicsel meg van engedve, vigyázzon mindenki, a ki harciba bocsátkozik, hogy ki ne fogjanak rajta.

— Persze, persze. De mégis miképp sikerülhetett kifogni a vitézen?

— Ugy, hogy az ellenfél elburkolta a kulcsot, a vitéz szalmának nézte és még a maga jószántából dugta a keblébe.

— Oh, akkor nagyon vigyázatlan volt és megérdemelte, hogy legyőzzék. Velem ez ugyan nem sikerült volna.

— De igen, kedves Dini. Épen veled történt meg, te vagy az a legyőzött vitéz, és most számítok rá, hogy becsületesen be is fogod váltani, amit fogadtál.

Dini ijedten is, csodálkozva is nézett a nevelőnőre.

— Én váltsam be, amit fogadtam? Mit? És mikor győzött le valaki?

— Én győztelek le, szólt Malvina kisasszony komolyan, de nyájasan. (Lásd a képet a 85. lapon.) Azt fogadtad, hogy ha akármilyen kis leczkét megtanultatok veled, azontul szorgalmas tanuló leszesz, mintha nem is a régi Dini volnál.

— Igen, azt megfogadtam és meg is

ELUTASÍTOTT KÉRELEM. (Lásd a 95. lapon.)

tartanám becsületesen, mert úgy illik ahhoz, aki vitéz akar lenni. Csakhogy nem tanultam ám meg eddig semmiféle leczkét, tehát nem vagyok legyőzve! tevé hozzá diadalmasan.

— De igen, megtanultál egy kis leczkét. Nagyon kicsikét ugyan, melynek majd csak később fogod hasznát venni, de

megtanultad, csakhogy nem vetted észre, mikor.

— Az lehetetlen! Mi volna az?

— Most mondtad el — a varázsigét.

— Oh, az nem leczke... én valóságos tanulni valót értettem.

— Az nem egyéb. Mondtam, hogy az ellenfél elburkolta a kulcsot, úgy hogy

szalmának látszott. Az a varázsige nem egyéb, mint a latin nyelvtan egyik szabálya, néhány szó, mely kivételt képez a negyedik deklináció alól. Ezt később fogod tanulni, nem tőlem, de mikor rá kerül a sor, emlékezni fogsz rá, hogy ezt

már tudod, egyszer megtanultad; tehát valóságos kis leczkét tanultál meg, ugy-e?

Dini meg volt zavarodva, de becsületes őszintesége mihamar győzött s vidáman mondá:

— Nem tagadhatom... ugy van.

Az UJ BÁBU. (Lásd a 95. lapon.)

Kifogott rajtam és én beváltom szavamát.

— Erre számítottam. Lásd Dinikém, én atyád által kényszerítettem volna a tanulásra, de azt akartam, hogy a magad

jó szántából fogj hozzá. Így jobban boldogulsz.

— De én azt szeretném, hogy a városban a többi fiukkal járjak iskolába.

— Annak is megjön az ideje.

— Megigéri, hogy ezt majd kieszközli apácskánál?

— Igérem. De gondold meg, hogy nagyon rossz dolgod volna ott a többi fiuk közt, ha úgy mennél közéjük, hogy semmit sem tudsz. Elő kell tehát készülni, hogy ne csufolhassanak.

— Ez igaz. Isten neki, ha már le vagyok győzve, hát nem bánom. Nem tehetek róla, ha ellenfelem ügyesebb volt. . . De igaz, még mindig nem magyarázta meg, mikép jutott ki a csukott pajtából?

— Igen egyszerűen. Láttam előre, hogy sugdostok Arankával s mikor a pajtába hivattál, tudtam, hogy valami pajkos csinyen töröd a fejedet, talán éppen be akarsz oda csukni. A küszöbön egy pillanatra megálltam és körülnéztem. Láttam, hogy létra is van oda bent, fönt pedig nyitva van a padlás-ajtó. Tervem mindjárt kész volt s amint becsuktál, a létrát oda támasztottam a padlásajtóhoz, fölmentem, egy kis erőfeszítéssel fölhúztam a létrát; a tulsó oldalon leeresztettem a szabadban a földre és minden baj és boszorkányság nélkül kijutottam.

(Folytatása következik.)

A HARMATCSEPP ÉS A RÓZSA.

— Mese. —

GYÖNYÖRŰ piros rózsza nyilt ki hajnalra s egyik levelén kicsike harmatcsepp ragyogott.

— Ugy-e boldog vagy, hogy itt lehetsz nálam, ilyen pompás piros és illatos virágon? szolt büszkén a rózsza.

— Kétségkívül szívesen vagyok itt, de ép oly szívesen volnék bármely más virágon is. A szegfű van olyan piros, az ibolya pedig szintén illatos.

— De én vagyok a virágok királynője és örvendened kell a szerencsének, hogy megtürlek a leveleimen.

— Bocsásd meg, de már ezt nem tartom valami különös szerencsémnek. A te szépségedet növeli az én csillogásom, üdeségedet fentartja nedvességem, tehát kölcsönösen szolgálunk egymásnak.

— Ej te vakmerő, hitvány kis víz-csepp! Takarodjál rólam! Látni sem akarlak többé.

Megrázta leveleit s a harmatcsepp lepottyant, még pedig éppen egy kis árvácskára, mely ott nyilt szerényen a rózsátó mellett. A rózsza gunyosan nézett le rájuk.

— Most már kérkedjél! Ott ugyan rád sem néz senki.

A harmatcsepp meg volt elégedve új helyén is, a kis árvácska pedig nagyon örült vendégének.

Ezalatt pedig a nap mind feljebb feljebb emelkedett az égen s egyre forróbb sugarakat árasztott le a földre. A növények lankadtan eresztették le hajtásaikat s a büszke rózsza is tikkadtan sóhajtá:

— Oh, megöl a hőség! Csak egy csepp vizet! Ha csak akkorát is, mint az a kis harmatcsepp volt!

A kis árvácska nem sóhajtott. Reá is forrón tüzött ugyan a nap, de a harmatcsepp megenyhíté szomját.

— Nem vagyok nagy, de ha magadba szívsz, kissé mégis fölüdülsz és baj nélkül várhatod meg az esti hűs levegőt.

Nem is lett az árvácskának baja, míg a rózsza levelei fonnyadtan hulladoztak le s haldokolva lassan sóhajták:

— Kár volt megvetni a szegény kis harmatcseppet! A büszke királynő sem élhet meg szerény hivei hűséges szolgálatai nélkül s ha megveti őket, a maga veszedelmét idézi elő. Kedves virágtársak, ne kicsinyeljete senkit, a ki jószíviuen bármily szerény szolgálatot tesz nektek!

A TENGELICZ.

A FÖLDET Isten hogy megalkotá,
Leült pihenni egy bokor alá,
S nézett — ameddig terjedt a határ:
Hogy nincs-e még, a mi kezére vár?

De kész volt minden: a tekintete
Erdőn, mezőn bármerre tévede,
Tökéletes volt állat és növény,
És minden bölcsen a maga helyén!

Ezer virágtól tündöklött a rét,
S szebbnél szebb lepkék szálltak szertesztét,
Fehér gyöngyöktől habzott a patak,
S daloltak vígan a kis madarak.

Hogy mit dalolnak, hallgatta az Úr
S örült neki kimondhatatlanul,
Mert dalaival a madársereg:
Neki az alkotást hálálta meg!

S magához inté, — s így szólt: várjatok,
Legyen ezért áldásom rajtatok,
Ki így tudja dicsérni a nevem,
Meglássék rajta, mily szép a művem!

S oly szépre festé őket sorba mind,
Hogy örül a szem, ha rájok tekint,
Minden madárnak más-más szín jutott,
S aztán örömmel elszállt, elfutott.

Isten nyugvásra hajtá már kezét,
Midőn még egy madárka érkezék,
S csicsergve búsan kérte az Urat:
Hogy fesse meg, ha még festék maradt!

Ő távol volt — míg az Isten keze
A madárkákkal ilyet végeze,
Gyorsíták szárnyát óhajtásai:
Hogy oly szép legyen, minők társai!

Oly szépen kérte, hogy az Ur magát
Nem tartózhatta vissza már tovább,
Vevé esetjét, hogy befesti majd,
S akkor látja — hogy nincs festék — a
bajt!

Azaz: hogy van, hogy annyi még maradt,
A mennyi az edényre ráragadt,
Minden színből van még egy csepp, —
no jó!
S munkához látott hát az Alkotó.

Befőstötte pirosra a fejét,
A szárnyát kékre s zöldre a begyét,
Amint épen a festékből került,
S azt mondta aztán: menj! — s az
elrepült.

Az elrepült, repült s a merre járt
Bámulva nézték ezt a kis madárt,
S ő büszke volt rá. — Sok idő után
Most is ott ugrál vígan fent a fán!

Fista bácsi.

ARANY KALÁSZOK.

Diogenes, a bölcs, látta egy izben,
hogy egy ifju elpirult, mert valamiben hi-
bázott. »Helyes, fiatal barátom«, mondá
neki. »szeretem, hogy elpirultál, mert ez a
becsületes érzés színe; az a valódi gonosz,
ki el sem pirul hibája fölött.«

*

Az okos ember, aki tudja és érzi a
saját értékét, nem dicsekszik vele, hanem
szerény marad, bizva benne, hogy érde-
mét elismerik; a szerénytelen dicsekvő
csak azt bizonyítja, hogy fél és nem bizik
benne, hogy mások is dicsérhetnék.

A KIS BÚSULÓK.

PAULA s Hedvig a sarokban
 Min búsulnak, mi bajuk van?
 Paula pajkos, csúf bábuja
 Uj ruháját úgy eltépte,
 Hogy künt van az egész ujja!
 »Jaj! A mama kiszid érte!« —
 »Hej, csak tudnánk varrni már, ah!
 Nem váránk mi a mamára!«
 Nem csoda, hogy bús a kedvük —
 Szegény Paula! szegény Hedvig!

PALIKA ADOSSÁGA.

— Beszélyke. —

AROS székében kényelmesen elhelyezkedve ült a nagyapa, mellette pedig az asztalnál Palika, kezében könyvvel, melyből felolvasott a nagyapának. Ő maga keveset értett ugyan abból, a mit olvasott, de azért szépen, értelmesen olvasta, nem tulságosan hangosan, nem is hadarva, hanem úgy, hogy a nagyapának élvezetet szerezzen vele.

Már jó félórája tartott az olvasás, de Palika még egy csöpp türelmetlenséget sem mutatott s olyan jó kedvvel olvasott tovább, mintha ez volna számára a legkedvesebb multság. Csodálkoztak is, akik látták.

— A nagyapa megbabonázta. Hiszen ez csoda! Palika, az a nyugtalan Palika, a ki három perczig sem tud különben egy helyben maradni, az minden nap egy órán át itt oly szépen felolvas, mintha

ez volna a fizetett mestersége. Hogy lehet az?

A nagyapa és Palika összenéztek és mosolyogtak.

— Ez titok, a mi kettőnk titka, szólt a nagyapa.

Csakugyan titok volt és Palika nagyon nem szerette volna, ha valamikép kiderül. Maga sem igen szívesen gondolt rá vissza, pedig akarta vagy sem, mégis csak mindig eszébe jutott s ilyenkor mindig nagy hirtelen elcsöndesedett legpajkosabb játéka közben is.

Pár hónappal ezelőtt bajos lett volna módját találni annak, hogy csak pár perczig is nyugton maradjon. Leczkéjét is csak úgy tanulta meg, hogy vagy tizszer félbehagyta s majd az ablakhoz szaladt, majd legyet kergetett, majd egy kis versenyfutást rendezett végig a szobákon, össze-vissza tolt, hányta a butorokat, úgy, hogy mindig volt utána valami rendbe szedni való. Ép ezért örökös

háboruságban élt Zzuzsi szobaleánnyal, akinek örökké szaporította a dolgát. És ha Zsuzsi haragudott, Palika csak annál pajkosabban nevetett.

Egy napon Palika, mivel éppen leczkélését kellett volna tanulnia, hát természetesen éppen egyebet tett s kiszaladt a kapu elé, a hol semmi dolga sem volt. Alig ért oda, négy ember gondos vigyázzal egy nagy álló tükröt hozva állt meg a kapu előtt és nézte a ház számát.

— Itt van, ez az a ház, szólt az egyik.

Palika gyönyörködve nézett a szép nagy tükörbe, melyben tetőtől talpig láthatta a saját maga alakját. Nagyon tetszett magának, de a következő pillanatban már rohant be.

— Mama, mama! Egy nagy tükröt hoztak! Jaj de szép!

A mama meglepetve ment ki s így szólt:

— Bizonyosan tévednek, nem itt kell azt átadniok. Mi nem vettünk semmi effélét.

— Nem tévedtünk, szólt az egyik ember. Itt a czim, a hová utasítva vagyunk.

Átadott egy kis darab papírt.

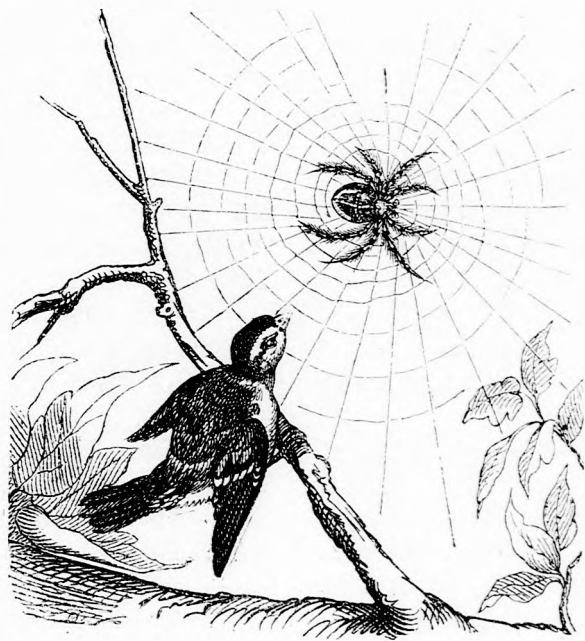
— Csakugyan, nekem szól, a férjem írása.

Bevitték a tükröt a mama szobájába s ott mindjárt alkalmas helyre állították,

eltolva egy pár más butordarabot. Nagy volt a mama öröme, mert már rég óhajtott ilyen szép nagy álló tükröt; de mert nem voltak éppen gazdag emberek, hát az ilyen nem nagyon szükséges butor bevásárlása eddig elmaradt. Most azonban az apa megvette, még pedig meglepetésül, mert holnap lesz a mama születésnapja.

— Lásd, fiacskám, milyen jó az apácska! szólt a mama. Mily kedves meglepetést szerzett nekem.

S a tükör elé állva, próbálgatta, jó helyen és jól áll-e. Palikának persze szintén meg kellett próbálni, még pedig egészen közről, úgy hogy a mama galléron fogta és elhuzta.

A MADÁR ÉS A PÓK. (Lásd a 96. lapon.)

— Itt vigyázni kell, fiam! A tükröm közelében ne pajkoskodjál, mert ha itt valami kárt csinálnál, az már csakugyan nagy baj volna. Apácskának áldozatába került ám, hogy megvegye; ha eltörnéd, ugyancsak megszorítanál.

— Oh ne félj, mamácskám, nagyon vigyázni fogok. Tudom, hogy ez kedves és drága ajándék, nem foglak megszorítani téged és apácskát.

Ezt Palika őszintén mondta, mert igazán szerette szüleit. Hogy a mamának öröme van, annak ő maga is nagyon örült.

— Tudom, tetszeni fog a nagyapának is! Mihelyt hazajön, behívom.

Addig is a maga mulatságára használta fel a földig érő tükröt. Előhozta lovát, puskáját és kardját s ott ugrándozott a tükör előtt.

— Ez nagyon mulatságos, úgy látszik, mintha ketten volnánk. Most lelövöm az ellenséget... így ni?

— Csak messzebről célozgass! inté a mama.

— Oh ne félj, nem lövök.

Ez bajos is lett volna, mivelhogy a fapuskát nem lehetett megtölteni. De a mama nem is a golyótól, hanem a puskától féltette a tükröt.

— Most már menj a szobádba, fiacskám. Nekem látogatóba kell mennem, oda leszek egy-két óráig. Azalatt Zsuzsi elrendezi itt ebben a szobában a butorokat.

A mama elment s Palika egy-két perczig a maga szobájában maradt. Hanem persze nem volt maradása. A harmadik perczben már megint ott volt a tükör előtt és hogy bajt ne csinálhasson, vagy három lépésnyire széket állított a tükör

elő, leült s ott forgatta fakardját, puskáját a tükörben látszó saját képe ellen. Ez egészen új játék volt, tehát nagyon mulatságos. Nagy bosszúságára azonban nem tarthatott sokáig, mert csakhamar bejött Zsuzsi rendezgetni.

— Most menjen ki, Palika, hadd végezzem a dolgomat.

— Tőlem végezheti... én azért itt ülhetek.

— De nem ülhet, mert ide-oda kell tolni a butorokat.

— Miattam tolhatja. Én most itt akarok ülni.

— Mondom hogy nem lehet. Sietnem kell, egyéb dolgom is van, és mire a mama hazatér, készen kell lennem mindennel. Álljon fel a székről.

— Nem állok fel. Végezze először egyéb dolgát, aztán jöjjön ide.

— Az nem lehet. Most ezen van a sor. Menjen!

— Nem megyek!

— Akkor kiviszem székestül.

— Azt szeretném látni!

És Palika, hogy Zsuzsi közel se férhessen, nagy vitézül hadonázott puskájával. Hogy aztán mi történt, könnyű kitalálni. A tükör nem volt eléggé messze s egyszerre csak nagy csattanás, aztán a le hulló üveg csörömpölése hallatszott.

— Uram Teremtőm! Vége a drága tükörnek! kiáltá Zsuzsi rémulten.

Palika halálsápadtan bámult a tükörre. Annak bizony vége volt, épen a közepén volt nagy lyuk törve s onnan sűrű sugarakban futottak végig a hasadások köröskörül.

— Eltörtém! hebegé reszketve.

És nagy ijedtében, bánatában sirva fakadt.

— Sirhat most már, azzal ugyan nem segít, szólt Zsuzsi. Mit fog a mama mondani! Hát még az apa, aki ilyen állapotban fogja itthon először látni a szép ajándékot, melyet a mamának vett.

(Vége következik.)

AZ UJ BÁBU.

(Képpel a 89. lapon.)

PISTA bácsi, kedves bácsi,
Mit hozott?
Látom hogy a zsebe milyen
Duzzadott.

Egy uj bábu! Kicsi bábu!
Jaj be szép!
Arca piros, haja szöke,
Szeme kék.

Már volt kettő, most van három
Kis Viczám,
Ez lesz ám csak szép társaság
Igazán.

És ti ketten régiek ne
Sírjatok,
Fogadjátok szívesen uj
Társatok.

Most bár többen lesztek is már
Ezután,
Régit, ujat mind szeretem,
Egyformán.

ELUTASÍTOTT KÉRELEM.

(Képpel a 88. lapon.)

LÁNCZRA kötve hevert a hatalmas házőrző eb. Éjjel nagyon jó szolgálatot tett, de nappal nem volt tanácsos szabadon ereszteni, mert goromba ficzkó volt és megtépte volna még a gazda jóbarátait is.

Unatkozni azonban nem unatkozott. Kapott nemcsak jó ebédet, hanem különösen sok pompás csontot, melyen kedvére elrágódhatott, ez pedig nagyon jó mulatság volt neki. Epen javában lakomázott, mikor odatévedt a kis Fürge, a kis szobakutyácska. Neki is nagy kedve kerekedett csontot rágicsálni.

— Buli bácsi, adjon egy csontocskát, kérte szépen.

— Pusztulj innen! förmedt rá Buli. Talán bizony nem kapsz odabent eleget, még pedig a javából!

— Dehogyan nem! Csakhogy csontot nem adnak, attól félnek, hogy elpiszkolom a szobát.

— Az a te bajod. Most pedig takerdülj innen!

— Ne haragudjék már no! Hiszen annyi csont van ott, hogy jut bőven, nem bírja mind megrágni. Nézze, majd produkálom, amint gazdámtól szépen kérni szoktam.

És Furge két lábra állva, szépen kért csontocskát, remélve, hogy Bulinak is tetszeni fog ez a tréfás kérés. De Buli csak még dühösebben mordult rá:

— Most rögtön pusztulj és ne mesterkedjél az én jó falatjaim után, mert mindjárt agyon haraplak, te tolakodó, haszontalan jószág.

Meg is mozdult s Furge odább ugrott, úgy, hogy a lánczra kötött Buli el nem érhetette. Aztán így szólt a tanult kis Furge:

— Kérést megtagadni mindenkinek jogában áll; hanem az soha sem illő, hogy a kit elutasítunk, azzal még gorombáskodjunk is, mert aki ezt teszi, Buli ur, az csak azt bizonyítja be, hogy neveletlen, durva legény.

JÓTÉKONY ILUSKA.

(Képpel a czimlapon.)

ÖREG vándor baktat,
Roskatag a lába,
Nehéz batyu alatt
Görnyedez a háta.

Kerítés tövébe
Ül le megpihenni.
Búsul, mert szegénynek
Nincs mit ebédelni.

Ajtó küszöbéről
Látja ezt Iluska,
Szegény vándor baját
Arczáról kitudta.

Szalad az anyjához —
Anyja helybenhagyja,
A maradék ételt
Iluskának adja.

Már nem bús a vándor,
Van már jó ebédje
S köszönetül áldást
Mond jótevőjére.

A MADÁR ÉS A PÓK.

(Képpel a 93. lapon.)

AKERT egyik csöndes zugában szötte
hálóját a pók, örülve jól kiválasztott
helyének.

— Itt sok szeleburdi légy és más
rovar röpköd, lesz mindennap jó lakomám.

Nem is csalódott, mert minduntalan
beletévedt egy-egy vigyázatlan légy a
hálóba. Kiszabadulni pedig onnan nem
tudott többé, a pók megölte. Hiába kértek
kegyelmet, a falánk pók csak nevetett
rajta.

Egy nagy pillangó, mely közel röp-
kedve látta ezt, odaszólt:

— Hallod-e, te kegyetlen pók, mi
jogon öldösöd ezeket a szegény, ártatlan
rovarokat? Nem vétettek ők neked.

— Azt én nem kérdelem, felelé a pók
hetykén. Én vagyok erősebb, hát azt te-
szem, a mi nekem tetszik.

Ekkor egy madár szólt közbe:

— És azt gondolod, hogy elég jog
az, mást bántani, ha valaki erősebb?

— Természetesen. Védje magát ha
tudja.

— No hát akkor védd magadat, ha
tudod, mert én meg náladnál vagyok erő-
sebb és kedvem támadt, hogy megegyelek
reggelire.

Odaröppent a pókhoz. A megrémült
pók szeretett volna menekülni, de nem
lehetett. A madár a következő pillanat-
ban bekapta és szőröstül-bőröstül lenyelte.
A pillangó odább röppent, nehogy őt is
ez a sors érje, röptében pedig odaszólt a
madárnak:

— Megbüntetted a kegyetlen pókot,
de vigyázz, te is épen úgy meg ne lakolj.
Mert a ki nem ismer más jogot és igaz-
ságot, mint a saját hatalmát és önzését,
készen lehet rá, hogy mindig akad erő-
sebb, a ki úgy bánik el vele, mint ő bánt
el másokkal.

KOCZKA-REJTVÉNY.

— Körüljárás szerint. —

sé	gét	mond	ja.	A	ki	nek	a	ma
eső	zák	közt	s ha	ki	kel	nek.	Kis	da
di	bu	Ezt	da	lol	ja	Is	pi	rak
nak	a	lett,	lol	gat	a	ten	pé	ra
an	kok	fe	da	Mit	pa	ho	im	is
suk	ra	jünk	fe	ta	csir	zott	ők	van
lá	ket	Fész	let.	ke	ki	szép	is	gond
lo	S da	nek	kel	ne	é	lem	ve	ja.